

nisteriet har dog anset det for rigtigt at have en saadan Grænse og foreslaar derfor, at de 200 000 Kr. ændres til det tredobbelte, nemlig til 600 000 Kr.

En anden Bestemmelse omhandler Adgangen for Foreningen til at tilvejebringe Hjemmel for Oprettelsen af særlige Serieafdelinger med selvstændigt solidarisk Ansvar indenfor Serien, hvilket Loven oprindeligt ikke tillod. Man mener nu at burde imødekomme dette.

Endelig findes der i den oprindelige Lov i § 1 h. en ejendommelig Bestemmelse, som lyder saaledes: „Af de Laan, der ikke ved ordinær eller ekstraordinær Amortisation er helt tilbagebetalte, senest i den 50de halvårige Termin efter deres Udbetaling, skal der i hver af de paafølgende Terminer betales Afdrag, svarende til mindst $\frac{1}{10}$ af deres Restgæld i nævnte Termin, saaledes at Amortisationstiden i intet Tilfælde kan udstrækkes udover 60 Halvaar efter Laanenes Udbetaling.“ Kreditforeningen gør opmærksom paa, at denne Bestemmelse er uden Sidestykke i alle de øvrige Kreditforeningsinstitutter. Hensigten med den er, at alle de 25 Aar gamle Laan skal tvangsindfries med $\frac{1}{10}$ af Restbeløbet i de 10 næstfølgende Terminer. Bestemmelsen er bl. a. fremkaldt af den Frygt, man nærede for, at disse Panter i særlig Grad var Genstand for hurtig Forringelse og Tilintetgørelse, hvorfor man mente, at en særlig hurtig Amortisation var ønskelig. Men en Amortisationsplan kunde ikke lægges, fordi man den Gang ansaa det for nødvendigt at bestemme, at hele den halvårlige Ydelse, som Laantagerne gav udover Renten, skulde gaa til Reservefonden, og at ingen Del af den skulde udgøre Amortisationsafdrag som i de øvrige Kreditforeningsinstitutter.

Nu er denne Bestemmelse i nogen Henseende ændret ved Loven af 1907 — det var det, jeg sigtede til før —, idet man i 1907 bestemte, at den halvårlige Ydelse til Reservefonden nedsattes fra 1 til $\frac{1}{2}$ pCt. af Hovedstolen, hvorved fremkommer et Amortisationsafdrag, der i Løbet af 36 Aar vil have tilbagebetalt Laanet, en Periode, der yderligere forkortes ved ekstraordinære Afskrivninger af Reservefondens Overskud. Den gamle Hovedbestemmelse virker imidlertid stadig stærkt hindrende for Kreditforeningsinstituttets gode og rolige Virksomhed, og navnlig fremhæver Instituttet, at man med ikke ringe Bekymring ser paa Foreningens fremtidige Udvikling, naar man i Juni 1923 naar det Tidspunkt, da de foreskrevne Tvangsfor-

holdsregler skal iværksættes, idet de 50 Halvaar, 25 Aar, siden Foreningens Dannelse da er gaaet. Jeg har derfor foreslaaet denne Bestemmelse helt fjernet, og Ministeriet foreslaar en ny Bestemmelse om, at Medlemmerne har at tilsvare en passende Procent aarlig af deres Laan til sammes Amortisation, der i det højeste maa fastsættes til 36 Aar. Derved vil man for disse Ejendomme naa til en forholdsvist hurtig Amortisation, som paa Grund af Panternes særegne Karakter er ønskelig, og man faar en Ordning, der efter sin Karakter svarer til den hele øvrige Kreditforeningsordning, og som sikkert byder al mulig Sikkerhed.

Det har været nøje undersøgt, hvorledes Ejerne af Kasseobligationer er stillede med Hensyn til den Ret, de har erhvervet i Henhold til de Forpligtelser, som hvilede paa Instituttet efter den oprindelige Lov. Ministeriet maa være enig i, hvad Kreditforeningens Direktion og hvad Fællesraadet enstemmigt har udviklet herom, nemlig at der ikke ved denne Ændring tilføjes Kasseobligationsejerne nogen reel Indskrænkning i deres Rettigheder.

Da det sikkert maa erkendes, at denne Forening har virket særdeles hensigtsmæssigt, og at den har udviklet sig til en god og nyttig Institution, haaber jeg, at ogsaa Rigsdagen vil imødekomme Ønsket om et friere og mindre hemmende Forhold for dens Virksomhed, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Formanden: Derefter har Kirkeministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Kirkeministeren (Povlsen): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende midlertidige Foranstaltninger til Afhjælpning af Præstemangel indenfor Folkekirken.*

I de første Aar af indeværende Aarhundrede var de teologiske studerendes Tal i stadig og jævn Nedgang, og i 1914 var Stillingen en saadan, at Kirkeministeriet ansaa det for nødvendigt at søge Udveje for at imødegaa den Præstemangel, som da truede, ja, egentlig var indtraadt, idet det allerede paa det Tidspunkt var ret vanskeligt at faa en Del af de daarligst lønnede og mest afsides liggende Præsteembeder besat. Indtil for ca. 3 Aar siden stod Halvdelen af Præsteembederne oppe paa Færøerne ledige, og flere af dem